

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES
[ELEANOR SHARPSTON] SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 22. septembrī¹¹

Lieta C-79/15 P

**Eiropas Savienības Padome
pret**

Hamas

Apelācija – Ierobežojoši pasākumi terorisma novēršanas nolūkā – Personu, grupu un organizāciju atstāšana Regulas (EK) Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā – Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP – 1. panta 4. un 6. punkts – Procedūra – Jēdziens “kompetenta iestāde” – Publiski pieejamas informācijas vērtība – Tiesības uz aizstāvību – Pienākums norādīt pamatojumu

1. Eiropas Savienības Padome ir iesniegusi apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-400/10² (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru ir atcelti vairāki Padomes lēmumi un Padomes īstenošanas pasākumi, ciktāl ar tiem, ņemot vērā cīņu ar terorismu, *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*) ir tikusi iekļauta to personu, grupu un organizāciju sarakstā, kurām vai kuru labā tiek aizliegts sniegt finanšu pakalpojumus. Vispārējā tiesa atcēla šos lēmumus un pasākumus tādu iemeslu dēļ, kuri saistīti ar *inter alia* nepietiekamu tiem pievienoto pamatojumu un motīviem, uz kuriem Padome bija pamatojusies, lai atstātu *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*) šajā sarakstā.

2. Padome apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā:

- vērtējot to, kā Padome izmantoja publiski pieejamu informāciju, veicot noteikto pasākumu regulāro pārskatīšanu;
- nesecinot, ka Amerikas Savienoto Valstu (turpmāk tekstā – “ASV”) kompetento iestāžu lēmums bija pietiekams pamats, lai *Hamas* tiktu iekļauta to personu, grupu un organizāciju sarakstā, kurām vai kuru labā tiek aizliegts sniegt finanšu pakalpojumus, un
- nesecinot, ka Apvienotās Karalistes kompetento iestāžu lēmums bija pietiekams pamats, lai *Hamas* tiktu iekļauta to personu, grupu un organizāciju sarakstā, kurām vai kuru labā tiek aizliegts sniegt finanšu pakalpojumus.

Atbilstošās tiesību normas

3. Uz šo apelācijas sūdzību vienlīdz attiecas vispārējās atbilstošās tiesību normas, kas ir izklāstītas manu secinājumu lietā C-599/14 P Padome/*LTTE*, kuri ir sniegti tajā pašā dienā, kad mani secinājumi šajā apelācijas tiesvedībā, 3.–12. punktā. Tās šeit neatkārtošu.

¹ Oriģinālvaloda – angļu.

² Spriedums, 2014. gada 17. decembris, *Hamas*/Padome, T-400/10, EU:T:2014:1095.

4. Padome “*Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamas teroristu atzars)*” pirmoreiz iekļāva Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP³ un Padomes Lēmuma 2001/927/EK⁴ attiecīgajos pielikumos ietvertajos sarakstos. Šī organizācija vēl joprojām ir iekļauta sarakstā. Kopš 2003. gada 12. septembra sarakstos iekļautā grupa parādās ar nosaukumu “*Hamas (tostarp Hamas-Izz al-Din al-Qassem)*”. Prasības celšanas brīdī Vispārējā tiesā šī grupa (“*Hamas*”, tostarp “*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*”) bija atstāta sarakstā saskaņā ar Padomes Lēmumu 2010/386/KĀDP⁵ un Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010⁶ (turpmāk tekstā – “*Padomes 2010. gada jūlija tiesību akti*”).

5. 2010. gada 13. jūlijā Padome publicēja paziņojumu (turpmāk tekstā – “*2010. gada jūlija paziņojums*”) personām, grupām un vienībām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Padomes Regulā (EK) Nr. 2580/2001⁷ (turpmāk tekstā – “*2. panta 3. punkta saraksts*”)⁸. 2010. gada jūlija paziņojumā Padome vērsa Regulas Nr. 610/2010 sarakstā iekļauto personu, grupu un organizāciju uzmanību uz to, ka iemesli atstāt tās šajā sarakstā joprojām bija spēkā un ka tādēļ tā bija nolēmusi arī turpmāk atstāt tās sarakstā. Padome turklāt norādīja, ka attiecīgās personas, grupas un organizācijas varētu iesniegt lūgumu saņemt Padomes paziņojumu par iemesliem to atstāšanai sarakstā (ja tās jau nebija šādu paziņojumu saņēmušas). Tā arī informēja šīs personas par tiesībām jebkurā laikā iesniegt Padomei lūgumu pārskatīt lēmumu iekļaut un atstāt tās 2. panta 3. punkta sarakstā, pievienojot šim lūgumam jebkādas apliecinošus dokumentus,

6. Pēc tam *Hamas* tika atstāta 2. panta 3. punkta sarakstā ar šādiem tiesību aktiem:

- Padomes Lēmums 2011/70/KĀDP⁹ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 83/2011¹⁰ (turpmāk tekstā – “*Padomes 2011. gada janvāra tiesību akti*”), kopā ar 2011. gada 2. februārī publicēto paziņojumu¹¹ (turpmāk tekstā – “*2011. gada februāra paziņojums*”). Padome nosūtīja *Hamas* paziņojumu par iemesliem tās atstāšanai šajā sarakstā ar 2011. gada 2. februāra vēstuli, par ko *Hamas* tika paziņots 2011. gada 7. februārī (turpmāk tekstā – “*2011. gada 2. februāra vēstule*”);
- Padomes Lēmums 2011/430/KĀDP¹² un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 687/2011¹³ (turpmāk tekstā – “*Padomes 2011. gada jūlija tiesību akti*”), kopā ar 2011. gada 19. jūlijā publicēto paziņojumu¹⁴ (turpmāk tekstā – “*2011. gada jūlija paziņojums*”) un paziņojumu par iemesliem, ko Padome nosūtīja ar 2011. gada 19. jūlija vēstuli;

3 Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējā nostāja par īpašu pasākumu piemērošanu, lai apkarotu terorismu (OV 2001, L 344, 93. lpp.), ar grozījumiem.

4 Padomes 2001. gada 27. decembra Lēmums, ar ko izveidots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētais saraksts par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV 2001, L 344, 83. lpp.).

5 Padomes 2010. gada 12. jūlija Lēmums, ar ko atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP 2., 3. un 4. pantu (OV 2010, L 178, 28. lpp.).

6 Padomes 2010. gada 12. jūlija Īstenošanas regula, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1285/2009 (OV 2010, L 178, 1. lpp.). Šīs regulas interpretācija un spēkā esamība tiek izskatīta arī lietā C-158/14 A u.c., kurā secinājumus sniegšu 2016. gada 29. septembrī.

7 Padomes 2001. gada 27. decembra Regula par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV 2001, L 344, 70. lpp.), ar jaunākajiem grozījumiem.

8 OV 2010, C 188, 13. lpp.

9 Padomes 2011. gada 31. janvāra Lēmums, ar ko atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP (OV 2011, L 28, 57. lpp.).

10 Padomes 2011. gada 31. janvāra Īstenošanas regula, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 610/2010 (OV 2011, L 28, 14. lpp.).

11 Paziņojums personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Padomes Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2011, C 33, 14. lpp.).

12 Padomes 2011. gada 18. jūlija Lēmums, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931 2., 3. un 4. pantu (OV 2011, L 188, 47. lpp.).

13 Padomes 2011. gada 18. jūlija Īstenošanas regula, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulas Nr. 610/2010 un Nr. 83/2011 (OV 2011, L 188, 2. lpp.).

14 Paziņojums personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2011, C 212, 20. lpp.).

- Padomes Lēmums 2011/872/KĀDP¹⁵ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 1375/2011¹⁶ (turpmāk tekstā – “Padomes 2011. gada decembra tiesību akti”) kopā ar 2011. gada 23. decembrī publicēto paziņojumu¹⁷ (turpmāk tekstā – “2011. gada decembra paziņojums”);
- Padomes Lēmums 2012/333/KĀDP¹⁸ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 542/2012¹⁹ (turpmāk tekstā – “Padomes 2012. gada jūnija tiesību akti”) kopā ar 2012. gada 26. jūnijā publicēto paziņojumu²⁰ (turpmāk tekstā – “2012. gada jūnija paziņojums”);
- Padomes Lēmums 2012/765/KĀDP²¹ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 1169/2012²² (turpmāk tekstā – “Padomes 2012. gada decembra tiesību akti”), kopā ar 2012. gada 11. decembrī publicēto paziņojumu²³ (turpmāk tekstā – “2012. gada decembra paziņojums”);
- Padomes Lēmums 2013/395/KĀDP²⁴ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 714/2013²⁵ (turpmāk tekstā – “Padomes 2013. gada jūlija tiesību akti”);
- Padomes Lēmums 2014/72/KĀDP²⁶ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 125/2014²⁷ (turpmāk tekstā – “Padomes 2014. gada februāra tiesību akti”) un
- Padomes Lēmums 2014/483/KĀDP²⁸ un Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 790/2014²⁹ (turpmāk tekstā – “Padomes 2014. gada jūlija tiesību akti”).

7. Vispārējā tiesa pamatojuma saturu Padomes tiesību aktiem, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, aprakstīja šādi:

“94. Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumi par iemesliem] sākas ar rindkopu, kurā Padome, pirmkārt, apraksta prasītāju kā “tādos terora aktos iesaistīt[u] grup[u], kas veikti, sākot ar 1988. gadu, un tā uzņēmās atbildību par regulāriem uzbrukumiem pret mērķiem Izraēlā, tostarp civiliedzīvotāju nolaupīšanu, saduršanu un šaušanu

15 Padomes 2011. gada 22. decembra Lēmums, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2011/430 (OV 2011, L 343, 54. lpp.).

16 Padomes 2011. gada 22. decembra Īstenošanas regula ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 687/2011 (OV 2011, L 343, 10. lpp.).

17 Paziņojums personām, grupām un vienībām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2011, C 377, 17. lpp.).

18 Padomes 2012. gada 25. jūnija Lēmums, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2011/872 (OV 2012, L 165, 72. lpp.).

19 Padomes 2012. gada 25. jūnija Īstenošanas regula ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011 (OV 2012, L 165, 12. lpp.).

20 Paziņojums personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2012, C 186, 1. lpp.).

21 Padomes 2012. gada 10. decembra Lēmums, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2012/333 (OV 2012, L 337, 50. lpp.).

22 Padomes 2012. gada 10. decembra Īstenošanas regula ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 542/2012 (OV 2012, L 337, 2. lpp.).

23 Paziņojums personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV 2012, C 380, 6. lpp.).

24 Padomes 2013. gada 25. jūlija Lēmums, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2012/765 (OV 2013, L 201, 57. lpp.).

25 Padomes 2013. gada 25. jūlija Īstenošanas regula, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012 (OV 2013, L 201, 10. lpp.).

26 Padomes 2014. gada 10. februāra Lēmums, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2013/395 (OV 2014, L 40, 56. lpp.).

27 Padomes 2014. gada 10. februāra Īstenošanas regula ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 714/2013 (OV 2014, L 40, 9. lpp.).

28 Padomes 2014. gada 22. jūlija Lēmums, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2014/72 (OV 2014, L 217, 35. lpp.).

29 Padomes 2014. gada 22. jūlija Īstenošanas regula ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 125/2014 (OV 2014, L 217, 1. lpp.).

uz tiem, slepkavu pašnāvnieku uzbrukumiem (bumbu spridzināšanu) sabiedriskajā transportā un sabiedriskās vietās”. Padome min, ka “*Hamas* uzsāka uzbrukumus gan pamiera līnijā (“Green Line”) Izraēlā, gan okupētajās teritorijās” un ka “2005. gada martā *Hamas* izsludināja “tahdia” (miera periodu) un tās aktivitāte samazinājās”. Padome turpina, norādot, ka “tomēr 2005. gada 21. septembrī viena no *Hamas* šūniņām nolaupīja un pēc tam nogalināja vienu Izraēlas iedzīvotāju [un ka v]ideoierakstā izplatītā paziņojumā *Hamas* apgalvoja, ka vīrieti ir nolaupījuši, lai panāktu vienošanos sarunās par Izraēlā apcietināto palestīniešu atbrīvošanu”. Padome min, ka “*Hamas* kaujinieki piedalījās raķešu palaišanā no Gazas uz Dienvidizraēlu [un ka, lai] veiktu terora aktus pret Izraēlas civiliedzīvotājiem, *Hamas* agrāk ir vervējusi slepkavas pašnāvniekus, piedāvājot atbalstu viņu ģimenēm”. Padome norāda, ka “2006. gada jūnijā *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) bija iesaistīta operācijā, kuras rezultātā tika nolaupīts Izraēlas karavīrs *Gilad Shalit*” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] pirmā rindkopa). Sākot no [...] Īstenošanas regulas Nr. 1375/2011 [paziņojuma par iemesliem], Padome norāda, ka “*Hamas* [karavīru *Gilad Shalit*] atbrīvoja pēc 5 gadu gūsta kā daļu no apcietināto apmaiņas ar Izraēlu 2011. gada 11. oktobrī”.

- 95 Vēlāk Padome ir sagatavojusi tādu “teroristu darbīb[u]” sarakstu, kuras, kā norāda Padome, *Hamas* ir veikusi pēdējā laikā, sākot no 2010. gada janvāra (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] otrā rindkopa).
- 96 Norādījusi, ka “uz šiem aktiem attiecas Kopējās nostājas 2001/931[...] 1. panta 3. punkta a), b), c), d), f) un g) apakšpunkta nosacījumi un tie veikti ar mērķiem, kas izklāstīti tās 1. panta 3. punkta i), ii) un iii) apakšpunktā”, un ka “uz *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) attiecas 2. panta 3. punkta ii) apakšpunkts Regulā [...] Nr. 2580/2001” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] trešā un ceturrtā rindkopa), Padome min lēmumus, ko, kā izriet no [paziņojuma par iemesliem un] lietas materiāliem, Amerikas un Apvienotās Karalistes iestādes 2001. gadā esot pieņēmušas attiecībā uz prasītāju (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] piektā līdz septītā rindkopa). [...] Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 paskaidrojuma rakstā Padome pirmo reizi min Amerikas iestāžu 2012. gada 18. jūnija lēmumu.
- 97 Šie Padomes minētie lēmumi esot, pirmkārt, *Secretary of State for the Home Department* (Apvienotās Karalistes iekšlietu ministrs) 2001. gada 29. marta lēmums un, otrkārt, Amerikas Savienoto Valstu valdības lēmumi, kas pieņemti saskaņā ar *US Immigration and Nationality Act* (Amerikas Savienoto Valstu Likums par imigrāciju un pilsonību, turpmāk tekstā – “INA”) 219. sadaļu un Izpildrikojumu Nr. 13224.
- 98 Attiecībā uz šiem lēmumiem Padome atsaucas uz faktu, ka, runājot par Apvienotās Karalistes lēmumu, to regulāri pārskata valsts valdības komiteja un, runājot par Amerikas iestāžu lēmumiem, tie var tikt pārbaudīti administratīvā kārtībā un tiesā.
- 99 Padome no šiem apsvērumiem secina, ka “tādējādi par *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) ir pieņemti kompetentu iestāžu lēmumi Kopējās nostājas 2001/931 [...] 1. panta 4. punkta nozīmē” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] astotā rindkopa).
- 100 Visbeidzot, Padome “ņem vērā, ka joprojām ir spēkā minēt[ie lēmumi], un tai ir pietiekami pierādījumi, ka joprojām ir spēkā pamatojums *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) iekļaušanai [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstā [...]” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] devītā rindkopa). Padome no tā secina, ka prasītājam arī turpmāk ir jāpaliek iekļautai šajā sarakstā (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, [paziņojumu par iemesliem] desmitā rindkopa).”

Tiesvedības pirmajā instancē un pārsūdzētā sprieduma kopsavilkums

8. *Hamas* 2010. gada 12. septembrī iesniedza prasību Vispārējā tiesā, būtībā apstrīdot tās iekļaušanu 2. panta 3. punkta sarakstā. Tā lūdza atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu un Padomes 2010. gada jūlija tiesību aktus, ciktāl tie attiecas uz *Hamas*, un lūdza Vispārējo tiesu piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Pēc tam *Hamas* lūdza atļauju pielāgot prasījumus, lai tajos iekļautu arī Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2011. gada janvāra līdz 2014. gada jūlijam. Tāpēc Vispārējā tiesa izskatīja *Hamas* prasību kā lūgumu atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu un Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2010. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam (turpmāk tekstā kopā – “apstrīdētie tiesību akti”), ciktāl tie attiecas uz *Hamas*, un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Vispārējā tiesa konstatēja, ka *Hamas* prasības priekšmets vēl arvien bija apstrīdētie tiesību akti, kas bija pieņemti pirms Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktiem³⁰. Tomēr tā noraidīja *Hamas* prasību kā nepieņemamu, ciktāl tajā tika lūgts atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu: šis paziņojums nebija apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē³¹.

9. Padome lūdza Tiesu noraidīt prasību un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Eiropas Komisija iestājās lietā Padomes prasījumu atbalstam.

10. Lūguma atcelt Padomes 2010. gada jūlija un 2011. gada janvāra tiesību aktus pamatojumam *Hamas* izvirzīja četrus pamatus. Šie pamati bija saistīti attiecīgi ar tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ipašumtiesību pārkāpumu un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

11. Lūguma atbalstam atcelt Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, pamatojumam *Hamas* izvirzīja astoņus pamatus. Šie pamati attiecas uz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta apgalvoto pārkāpumu (pirmais pamats), situācijas attīstības “laika gaitā” nepietiekamu ņemšanu vērā (ceturtais pamats), neiejaukšanās principa neievērošanu (piektais pamats), pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi (sestais pamats) un *Hamas* tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu (septītais pamats).

12. Vispārējā tiesa *ceturto un sesto* Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, atcelšanas *pamatu* izvērtēja *kopīgi*.

13. Vispārējā tiesa vispirms izklāstīja vispārīgus apsvērumus un judikatūru (par pārskatīšanas procesu, pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu, Padomes rīcības brīvības piemērošanas jomu un uz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu balstīta lēmuma tiesisko un faktisko pamatu), kurus ņemot vērā, tā izvērtēja motīvus, ar kuriem Padome pamatoja tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam³². No šo tiesību aktu pamatojuma satura apraksta³³ Vispārējā tiesa secināja, ka, lai gan Padomes sagatavotajam vardarbīgu nodarījumu sarakstam attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada (jo īpaši attiecībā uz laikposmu no 2010. līdz 2011. gadam) bija noteicoša loma, novērtējot *Hamas* līdzekļu turpmākas iesaldēšanas lietderīgumu, neviens no šiem nodarījumiem nav ticis pārbaudīts Apvienotās Karalistes un ASV 2001. gada lēmumos, uz kuriem ir atsauces paziņojumos par iemesliem³⁴. Ņemot vērā šo nodarījumu veikšanas datumus, tos minētajos lēmumos faktiski pārbaudīt nevarēja³⁵. Turklāt, lai gan no paziņojumiem par iemesliem skaidri izrietēja, ka minētie valstu lēmumi joprojām bija spēkā, tajos (izņemot Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktu, kuros pirmo reizi ir minēts ASV 2012. gada jūlija lēmums, paziņojumus par iemesliem) tomēr nebija atsauces uz nesenākiem valstu lēmumiem vai uz šādu lēmumu

30 Pārsūdzētā sprieduma 60. punkts.

31 Pārsūdzētā sprieduma 76. punkts.

32 Pārsūdzētā sprieduma 84.–92. punkts.

33 Skat. iepriekš 7. punktu.

34 Pārsūdzētā sprieduma 101. punkts.

35 Pārsūdzētā sprieduma 102. punkts.

iemesliem³⁶. Runājot par ASV 2012. gada jūlija lēmumu, Vispārējā tiesa konstatēja, ka Padome nebija norādījusi nevienu faktu, kas ļautu uzzināt faktiskos iemeslus šim lēmumam saistībā ar Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktu paziņojumos par iemesliem ietvertu vardarbīgo nodarījumu sarakstu³⁷. Vispārējā tiesa arī noraidīja kā nepieņemamus citus valstu lēmumus, kas tika minēti tiesas sēdes laikā (un netika minēti pēc tiesas sēdes pieņemto Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktu paziņojumā par iemesliem)³⁸.

14. Par Padomes apgalvojumu, ka pietiekot vien aplūkot presi, lai konstatētu, ka *Hamas* regulāri uzņemas atbildību par terora aktiem, Vispārējā tiesa konstatēja, ka šis apgalvojums apvienojumā ar to, ka nav nevienas atsauces uz vēlāk par nodarījumiem, kuros prasītāja tiek atzīta par vainojamu, pieņemtiem kompetentu iestāžu lēmumiem ar tajos izdarītām norādēm uz minētajiem nodarījumiem, skaidri liecina, ka Padome, izdarot atzinumu par *Hamas* vainojamību terora aktos (tostarp attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada), ir pamatojusies nevis uz kompetento iestāžu lēmumos ietvertiem vērtējumiem, bet gan uz informāciju, ko tā ir ieguvusi no preses³⁹. Tāpēc Vispārējā tiesa secināja, ka Padome nav ievērojusi Kopējās nostājas 2001/931 prasības, saskaņā ar kurām Savienības lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu faktiskajam pamatam ir jāizriet no faktiem, kas ir konkrēti pārbaudīti un konstatēti ar kompetentu valsts iestāžu lēmumiem šīs kopējās nostājas izpratnē⁴⁰. Vispārējā tiesa konstatēja, ka Padomes argumentācija ir šāda: Padome iesākumā ir minējusi vērtējumus, kuri patiesībā ir tās pašas vērtējumi, kvalificējot prasītāju kā “teroristi” un atzīstot to par vainojamu virknē vardarbīgu nodarījumu, par kuriem Padome ir uzzinājusi no preses un interneta, pēc tam tā ir norādījusi, ka uz nodarījumiem, kuros tā atzīst par vainojamu *Hamas*, attiecas terora aktu definīcija un ka *Hamas* ir teroristu grupa Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē; tikai pēc šiem apgalvojumiem Padome ir minējusi valstu iestāžu lēmumus, kuri pieņemti agrāk par nodarījumiem, kuros par vainojamu ir atzīta *Hamas* (vismaz, runājot par Padomes tiesību aktiem, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada februārim)⁴¹. Kā norādīja Vispārējā tiesa, Padome vairs nebija pamatojusies uz faktiem, kurus iepriekš bija izvērtējušas valstu iestādes. Padome drīzāk pati bija uzņēmusies kompetentās iestādes Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē lomu⁴².

15. Tādējādi Padome bija pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 noteikto divu līmeņu sistēmu. Lai gan Padome attiecīgā gadījumā, īstenojot savu plašo rīcības brīvību, var nolemt atstāt personu vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā, ja faktiskā situācija nav mainījusies, katrs jauns terora akts, kuru Padome, veicot šo pārskatīšanu, iekļauj savā pamatojumā, ir jāpārbauda un lēmums par to ir jāpieņem kompetentai iestādei⁴³.

16. Vispārējā tiesa arī noraidīja Padomes un Komisijas argumentu, ka atsauces uz kompetentu iestāžu lēmumiem nebija tādēļ, ka *Hamas* varēja apstrīdēt un tai bija jāapstrīd attiecībā uz to īstenotie ierobežojošie pasākumi valsts līmenī⁴⁴. Tā konstatēja, ka ar Padomes argumentu tika apstiprināts tās secinājums, saskaņā ar kuru Padome bija pamatojusies uz informāciju, kas bija iegūta no preses un interneta⁴⁵.

36 Pārsūdzētā sprieduma 103. punkts.

37 Pārsūdzētā sprieduma 106. punkts.

38 Pārsūdzētā sprieduma 107. punkts.

39 Pārsūdzētā sprieduma 109. punkts.

40 Pārsūdzētā sprieduma 110. un 112. punkts.

41 Pārsūdzētā sprieduma 113.–119. punkts.

42 Pārsūdzētā sprieduma 121. punkts. Skat. arī 125. punktu.

43 Pārsūdzētā sprieduma 126. un 127. punkts.

44 Pārsūdzētā sprieduma 128. punkts.

45 Pārsūdzētā sprieduma 129.–131. punkts un 141. punkts.

17. Vispārējā tiesa nepiekrita Padomes apgalvojumam, ka katrā ziņā *Hamas* šīs prasības kontekstā (prasības pieteikumā) katrā ziņā, šķiet, neapstrīdēja savu saistību ar terorismu. Kā norādīja Vispārējā tiesa, Padome nevar aizstāt savu laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam pieņemto tiesību aktu motīvus Tiesā, reducējot šajos tiesību aktos sākotnēji konstatētos motīvus uz dažiem faktiskiem apstākļiem, kurus (kā apgalvo Padome) *Hamas* esot atzinusi Tiesā. Tiesa pati arī nevar veikt vērtējumu, kas ir tikai Padomes kompetencē⁴⁶.

18. Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, Vispārējā tiesa secināja, ka Padome, laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam pieņemot tiesību aktus, ir gan pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 1. pantu, gan nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu⁴⁷. Tāpēc Vispārējā tiesa Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, kā arī Padomes 2010. gada jūlija un 2011. gada janvāra tiesību aktus atcēla. Attiecībā uz pēdējo tiesību aktu kategoriju Vispārējā tiesa uzskatīja, ka netika apstrīdēts, ka tajos tāpat nebija atsauces uz kompetentu iestāžu lēmumiem saistībā ar nodarījumiem, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu. Uz tiem tādējādi attiecās tāda pati pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde⁴⁸.

Prasījumi un paskaidrojumi apelācijas sūdzībā

19. Padome, kuru atbalsta Komisija un Francijas valdība, lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, pieņemt galīgo nolēmumu par jautājumiem, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets, un piespriest *Hamas* atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un šajā apelācijas tiesvedībā. *Hamas* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas *Hamas* radušies pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā.

20. Tiesas sēdē 2016. gada 3. maijā tie paši lietas dalībnieki sniedza mutvārdu paskaidrojumus.

21. Ar *pirmo apelācijas pamatu* Padome apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot to, ka Padome pārskatīšanas saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu nolūkā ir pamatojusies uz publiski pieejamu informāciju.

22. *Pirmkārt*, Vispārējā tiesa esot kļūdijusies, uzskatot, ka Padomei ir regulāri jānorāda jauni iemesli, paskaidrojot, kādēļ personai vai grupai turpina piemērot ierobežojošus pasākumus. Šis princips esot pretrunā Tiesas spriedumam apvienotajās lietās *Al-Aqsa*/Padome un *Nīderlande/Al-Aqsa*⁴⁹ un Vispārējās tiesas spriedumiem *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome⁵⁰ un *Al-Aqsa* /Padome⁵¹. Pirmajā lietā Padomei gandrīz sešus gadus netika prasīts mainīt pamatojumu. No tā izriet, ka Tiesa ir (netieši) piekritusi iespējai atstāt personu vai grupu sarakstā šajā laikposmā, ja nav jaunas kompetento iestāžu informācijas, kas pamatotu izslēgšanu no saraksta. Līdzīgi kā *Stichting Al-Aqsa* situācijā *Hamas* aizliegšanas Apvienotajā Karalistē dēļ *Hamas* bija ārkārtīgi grūti veikt jaunus terora aktus, kas varētu izraisīt jaunus lēmumus Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Tas pats attiecas uz ASV lēmumiem. Turklāt, ja *Hamas* būtu apstrīdējusi tās aizliegšanu vai šie lēmumi būtu tikuši pārskatīti *ex officio*, tas būtu izraisījis jaunu lēmumu pieņemšanu.

46 Pārsūdzētā sprieduma 138.–140. punkts.

47 Pārsūdzētā sprieduma 137. punkts.

48 Pārsūdzētā sprieduma 141. punkts.

49 Spriedums, 2012. gada 15. novembris, *Al-Aqsa*/Padome un *Nīderlande/Al-Aqsa*, C-539/10 P un C-550/10 P, EU:C:2012:711 (turpmāk tekstā – “spriedums *Al-Aqsa*”), 145. un 146. punkts.

50 Spriedums, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, T-256/07, EU:T:2008:461 (turpmāk tekstā – “Vispārējās tiesas spriedums *PMOI*”), 109. un 112. punkts.

51 Spriedums, 2010. gada 9. septembris, *Al-Aqsa*/Padome, T-348/07, EU:T:2010:373.

23. *Otrkārt*, Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, noraidot to, ka Padome ir izmantojusi publiski pieejamu informāciju. Šis lēmums esot pretrunā arī Vispārējās tiesas iepriekšējai judikatūrai, saskaņā ar kuru kompetentās iestādes lēmums varētu nebūt pietiekams, lai nolemtu personu vai grupu atstāt 2. panta 3. punkta sarakstā⁵². Pat ja nebija neviena turpmāka kompetentas iestādes lēmuma, Padomei bija tiesības atstāt *Hamas* šajā sarakstā. Šajā lietā publiski pieejamā informācija, uz kuru Padome pamatojās, tika izmantota vienīgi šim mērķim (neatkarīgi no tā, ka Padome varēja *Hamas* sarakstā atstāt, pamatojoties uz spēkā esošiem kompetento iestāžu lēmumiem). Tas atbilst Tiesas spriedumam apvienotajās lietās *Al-Aqsa*/Padome un *Nīderlande/Al-Aqsa*⁵³. Tādējādi izmaiņas faktiskajā situācijā var izrietēt no sākotnējā 1. panta 4. punkta lēmuma tiesiskā statusa izmaiņām vai jaunas informācijas par sarakstā iekļautās grupas darbību. Apstākļos, kad sākotnējais saskaņā ar 1. panta 4. punktu pieņemtais lēmums nav atcelts vai anulēts, būtiskais jautājums pārskatīšanas kontekstā ir par to, vai pastāv iemesls izslēgšanai no saraksta, nevis par to, vai ir iemesls attiecīgo personu vai grupu atkal iekļaut sarakstā. Vispārējās tiesas argumentācija arī esot izraisījusi absurdu rezultātu, kad, no vienas puses, Padomes lēmums atstāt *Hamas* 2. panta 3. punkta sarakstā būtu spēkā, ja Padome vienkārši būtu pamatojusies uz sākotnējo 2. panta 3. punkta sarakstu, nevis atsaukusies uz papildu informāciju, un, no otras puses, esot bijis publiski zināms, ka *Hamas* bija veikusi jaunus terora aktus (kas ir fakts, kuru *Hamas* atzina savā sākotnējā prasības pieteikumā Vispārējā tiesā).

24. *Treškārt*, Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, atzīstot, ka Padome pārskatīšanas nolūkā pati bija veikusi faktu konstatējumus, pamatojoties uz publiski pieejamu informāciju. Arī šis secinājums esot pretrunā Tiesas spriedumam apvienotajās lietās *Al-Aqsa*/Padome un *Nīderlande/Al-Aqsa*. Tas arī liek uzdot jautājumu, kā Padomei ir jārikojas apstākļos, kad tā uzzina par nodarījumiem, kuri ir nepārprotami “teroristiski” un par kuriem sarakstā iekļauta persona vai grupa publiski uzņemas atbildību. Šādos apstākļos divu līmeņu sistēmā nav nepieciešams uzsākt procedūras valsts līmenī.

25. *Ceturtkārt*, Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, atceļot apstrīdētos tiesību aktus, pamatojoties uz to, ka Padome atsaucās uz publiski pieejamu informāciju. Šī informācija bija būtiska, lai izlemtu, vai izslēgt *Hamas* no 2. panta 3. punkta saraksta. Tā kā nebija apstākļu, kas pamatotu šādu izslēgšanu no saraksta, Padome varēja nolemt *Hamas* šajā sarakstā atstāt.

26. *Hamas* atbilde uz pirmo apelācijas pamatu ir norādīta turpinājumā.

27. *Pirmkārt*, *Hamas* nepiekrīt Padomei, ka Vispārējā tiesa ir pieprasījusi lēmumus Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta izpratnē pamatot ar jauniem iemesliem vai kompetento iestāžu lēmumiem. Vispārējā tiesa drīzāk esot uzsvērusi, ka apstrīdētie tiesību akti ir jāpamato ar faktiem, ko ir pārbaudījušas kompetentās iestādes. Turklāt Padome nevarēja pamatoties uz kompetento iestāžu agrākiem lēmumiem, nepārbaudot šiem lēmumiem pamatā esošos faktus. Piedevām *Hamas* nevarot vainot par to, ka tā Padomes faktiskos atzinumus par tās ievainojamību neapstrīdēja valsts tiesās: nebija jaunu lēmumu, ko apstrīdēt.

28. *Otrkārt*, *Hamas* apgalvo, ka pienākums norādīt pamatojumu un vajadzība pēc pietiekama faktiskā pamata ir vienlīdz piemērojami lēmumiem, ar ko Padome atstāj personu vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā. Veicot pārskatīšanu, Padome nedrīkst pieņemt, ka kādai personai vai grupai būtu jāpaliek iekļautai minētajā sarakstā. Padome šajā lietā bija pamatojusies uz saviem sākotnējiem lēmumiem par iekļaušanu sarakstā (kurus *Hamas* neapstrīdēja). Tomēr, kad *Hamas* pirmo reizi tika iekļauta 2. panta 3. punkta sarakstā, vēl nebija iespējams apstrīdēt šos lēmumus Vispārējā tiesā, apgalvojot, ka Padome šiem lēmumiem nav norādījusi pietiekamu pamatojumu. Faktiski Padome nekad neesot norādījusi precīzu informāciju vai lietas materiālu daļas, kurās būtu uzrādīts, ka attiecībā uz *Hamas* būtu bijuši

52 Vispārējā tiesa pamatojās uz savu spriedumu *PMOI*, 81. punkts.

53 Spriedums *Al-Aqsa*, 82. punkts.

pieņemti lēmumi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Tāpat Padome neesot paziņojusi *Hamas* apstākļus, kas pamato tās iekļaušanu sarakstā. Tas nozīmē arī to, ka Eiropas Savienības tiesas tagad nevar pārbaudīt, vai fakti, kuru dēļ Padome sākotnēji iekļāva *Hamas* sarakstā, bija pietiekami ticami un vai tos bija izskatījusi kompetenta iestāde.

29. Padome arī kļūdaini apgalvojot, ka, ja tā pamatojumā nebūtu iekļāvusi jaunāku faktu un papildu informācijas sarakstu, tās lēmums tomēr vēl arvien būtu spēkā, jo tā pamatā esot kompetento iestāžu sākotnējie lēmumi. Ar to tiek iepriekš pieņemts, ka Padome pamatoti varēja izmantot vienīgi informāciju, kas būtu iegūta no šiem lēmumiem. Lai gan Padome (gan apstrīdētajos tiesību aktos, gan tiesvedībā Tiesā) bija pamatojusies uz virkni iespējamu *Hamas* veiktu terora aktu, tā šos faktus nav pamatojusi ne ar kādiem pierādījumiem. Tāpat Padome šajā nolūkā nevar pamatoties uz rakstiem presē.

30. *Treškārt*, *Hamas* piebilst, ka Padome, šķiet, kritizē Vispārējo tiesu par to, ka tā ir izdarījusi (loģisko) secinājumu, ka Padome bija izvirzījusi pati savus patstāvīgus faktiskus atzinumus par *Hamas* vainojamību. Padome kļūdaini apgalvojot, ka nevar būt nekādu šaubu par *Hamas* darbību teroristisko raksturu. Tās kompetencē, rīkojoties saskaņā ar Kopējo nostāju 2001/931, ir sniegt šādu darbību raksturojumu. Padomes argumentam par to, ka tai ir neiespējami lūgt tiesu izvērtēt jaunus faktus, nav nozīmes, jo Vispārējā tiesa Padomei šādu prasību neesot noteikusi. Vispārējā tiesa arī neesot pieprasījusi, lai Padome lūgtu Apvienotās Karalistes vai ASV iestādēm vēlreiz aizliegt *Hamas*. Vispārējā tiesa tikai esot uzsvērusi, ka tad, kad Padome pamatojas uz jauniem faktiem, šie fakti ir jāizvērtē kompetentai iestādei.

31. *Ceturtkārt*, *Hamas* uzskata, ka nepietiek ar to, ka Padome vienkārši apgalvo, ka sākotnējie valsts lēmumi vēl arvien bija spēkā. Padomes ziņā esot izvērtēt, vai *Hamas* joprojām bija jāraksturo kā teroriste atbilstoši Kopējai nostājai 2001/931. Lai gan Padomes Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 motīvos bija atsauce uz ASV 2012. gada 18. jūlija lēmumu, Vispārējā tiesa esot pareizi konstatējusi, ka nekas neliecināja par to, ka minētā lēmuma pamatā esošā argumentācija būtu saistīta ar nodarījumiem, uz kuriem pamatojās Padome. Ciktāl Padome pamatojās tikai uz sākotnējiem lēmumiem, apstrīdētie tiesību akti esot nepietiekami pamatoti.

32. Ar *otro apelācijas pamatu* Padome apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, nesecinot, ka ASV iestāžu lēmumi bija pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai sarakstā.

33. *Pirmkārt*, administratīvas iestādes lēmums varot būt lēmums Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. To esot apstiprinājusi arī Tiesa spriedumā apvienotajās lietās *Al-Aqsa*/Padome un *Niederlande/Al-Aqsa*⁵⁴, kā arī Vispārējā tiesa spriedumā *People's Mojahedin Organization of Iran* /Padome⁵⁵.

34. Otrkārt, saskaņā ar Kopējo nostāju 2001/931, kompetentajai valsts iestādei ir jākonstatē valsts lēmuma pamatā esošie fakti. Ja lēmumu nepieņem tiesu iestāde, tad tiesību aizsardzība tiesā tiek garantēta, sniedzot attiecīgajai personai vai grupai iespēju apstrīdēt šo lēmumu valsts tiesās. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, pieprasot, ka Padomei būtu jāzina visi faktiskie apstākļi, uz kuru pamata *US Secretary of State* [ASV valsts sekretārs] iekļāva *Hamas* sarakstā. Ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu netiekot pieprasīts, lai šie apstākļi tiktu darīti zināmi Padomei. Padome arī nevarot aizstāt kompetento iestādi. Ja Vispārējās tiesas nostāja būtu jāapstiprina, tas nozīmētu, ka, ja kāda persona vai grupa tieši apstrīdētu iekļaušanas sarakstā lēmumu Savienības tiesās (nevis valsts tiesās), tad Savienības

54 Spriedums apvienotajās lietās *Al-Aqsa*, 70. un 71. punkts.

55 Vispārējās tiesas spriedums *PMOI*, 144. punkts.

tiesām būtu jāpārbauda iekļaušanas sarakstā pamatojums. Turklāt neesot reāli prasīt, lai informācija, kas ir pamatā aizlieguma lēmumam valsts līmenī, būtu Padomes lēmuma par ierobežojošu pasākumu piemērošanu faktiskais pamats. Visbeidzot, ja ASV iestāde šo lēmumu būtiski pārskatītu, tad Padomei šī attīstība būtu jāņem vērā.

35. *Treškārt*, šajā lietā esot bijušas pieejamas procedūras saskaņā ar ASV tiesību aktiem, lai apstrīdētu lēmumu iekļaut *Hamas* sarakstā kā teroristisku organizāciju.

36. *Ceturtkārt*, *Hamas* ASV iestāžu īstenoto iekļaušanu sarakstā ne reizi neesot apstrīdējusi.

37. *Piektkārt*, apstiprināt Vispārējās tiesas nostāju nozīmētu mainīt Vispārējās tiesas spriedumu *People's Mojahedin Organization of Iran/Padome*⁵⁶, tostarp secinājumu, ka “[..] Padome rīkojas saprātīgi un uzmanīgi, ja [..] kompetentās valsts iestādes lēmums, uz kuru balstīts Kopienas lēmums par līdzekļu iesaldēšanu, var tikt pārsūdzēts vai tika pārsūdzēts tiesā saskaņā ar valsts tiesībām, [un] šī iestāde [tāpēc] principā atsakās ieņemt nostāju par attiecīgās personas šādas prasības atbalstam izvirzīto argumentu pēc būtības pamatotību, pirms ir zināms šīs prasības iznākums. Pretējā gadījumā Padomes kā politiskas un administratīvas iestādes vērtējums attiecībā uz faktiem un tiesībām varētu nesaderēt ar kompetentās valsts tiesas sniegto vērtējumu”⁵⁷. Vispārējās tiesas nostājas apstiprināšana nozīmētu arī to, ka persona vai grupa varētu kavēt tās iekļaušanu sarakstā, apzināti neapstrīdot kompetento iestāžu lēmumus valstu tiesās, un ka administratīva iestāde kļūtu par pēdējo iestādi, kas izvērtē lietas materiālos ietvertos (faktiskos) apstākļus. Šīs pieejas rezultātā rodas arī labvēlīgākās tiesas izvēles [*forum shopping*] risks.

38. *Hamas* uzskata, ka otrais pamats ir nepieņemams, jo Vispārējā tiesa neesot izteikusi nekādus secinājumus par to, vai ASV lēmumi bija pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai 2. panta 3. punkta sarakstā. Vispārējā tiesa drīzāk esot konstatējusi, ka Padome savus faktiskos atzinumus par *Hamas* vainojamību bija pamatojusi ar informāciju presē, nevis ar kompetento iestāžu lēmumiem. Pakārtoti *Hamas* apgalvo, ka arī otrais pamats ir nepieņemams, ciktāl ar to ir apstrīdēti Vispārējās tiesas faktu konstatējumi.

39. Pakārtoti minētajam *Hamas* apgalvo, ka ASV lēmumus nav pieņēmušas kompetentas iestādes Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē un ka tie nevarēja būt pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai 2. panta 3. punkta sarakstā. Par to *Hamas* apgalvo, ka attiecīgās ASV iestādes tikai izveidoja tādu teroristu organizāciju sarakstu, kam jāpiemēro ierobežojoši pasākumi. Šādi lēmumi neatbilstot Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta nosacījumiem (izņemot lēmumus par iekļaušanu sarakstā, ko pieņēmusi ANO Drošības padome). Turklāt, jo īpaši attiecībā uz trešo valstu iestāžu lēmumiem, *Hamas* uzsver, ka attiecībās starp Padomi un Savienības dalībvalstu iestādēm ir piemērojams lojālas sadarbības princips. *Hamas* uzstāj uz nepieciešamību pārbaudīt, vai trešā valsts tiecas sasniegt tos pašus mērķus kā Eiropas Savienība un sniedz tādas pašas garantijas kā dalībvalstu kompetentās iestādes. *Hamas* apstrīd Padomes argumentus attiecībā uz to, kādā līmenī saskaņā ar ASV tiesību aktiem tiek aizsargātas tiesības uz aizstāvību, pienākums norādīt pamatojumu un tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

40. *Hamas* apgalvo, ka nepareizi ir Padomes apgalvojumi, ka Vispārējā tiesa ir kļūdušies, atzīstot, ka Padome nevarēja pamatoties uz ASV lēmumu, ja tai nebija pieejami šī lēmuma pamatā esošie fakti un vērtējumi. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ar to, ka Padome pamatojas uz kompetentas institūcijas lēmumu, nepietiek. Padomei ir jāpaskaidro, kāpēc tā uzskata kādu grupu par teroristu grupu, un jānorāda apstākļi, kas pierāda, ka šī klasifikācija vēl arvien ir atbilstoša brīdī, kad tā veic pārskatīšanu.

⁵⁶ Vispārējās tiesas spriedums *PMOI*, 144.–147. punkts.

⁵⁷ Vispārējās tiesas spriedums *PMOI*, 147. punkts.

41. Ar *trešo apelācijas pamatu* Padome apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, nesecinot, ka Apvienotās Karalistes aizlieguma rīkojums bija pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai sarakstā. Pat ja Padome nevarēja pamatoties uz ASV lēmumiem, Vispārējai tiesai bija jāizvērtē, vai Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums bija pietiekams un derīgs pamats *Hamas* atstāšanai 2. panta 3. punkta sarakstā. Lai gan Vispārējā tiesa atzina, ka Apvienotās Karalistes rīkojums joprojām ir spēkā, tā netieši pauda viedokli, ka minētais lēmums bija atcelts vai vairs nebija aktuāls. Tiesa jau ir atzinusi, ka Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums ir kompetentās iestādes lēmums Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Turklāt Padome esot pamatoti atsaukusies uz Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojumu un tai nebija jābūt pieejamiem minētā lēmuma pamatā esošajiem faktiem un vērtējumiem.

42. *Hamas* uzskata, ka trešais apelācijas pamats ir nepieņemams, ciktāl Vispārējā tiesa nav konstatējusi, ka Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums nebija pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai 2. panta 3. punkta sarakstā un pakārtoti – ciktāl ar šo pamatu tiek apstrīdēti Vispārējās tiesas faktu konstatējumi. Pakārtoti minētajam *Hamas* apgalvo, ka 2001. gada aizlieguma rīkojumu nav pieņēmušas kompetentās iestādes Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē un ka tas nevarēja būt pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai 2. panta 3. punkta sarakstā. Tā piebilst, ka ASV lēmums attiecās uz pašu *Hamas*, turpreti 2001. gada aizlieguma rīkojums attiecās tikai uz *Brigades al-Qassem*.

Vērtējums

Ievada piezīmes

43. Šajā apelācijas sūdzībā izvirzītie jautājumi ievērojami pārklājas ar jautājumiem lietā C-599/14 P Padome/*LTTE*. Abi secinājumi būtu jālasa kopā. Vērtējot Padomes apelācijas sūdzības pamatojumu šajā lietā, vajadzības gadījumā atsaukšos uz saviem secinājumiem lietā Padome/*LTTE*.

44. Tāpat kā apelācijas sūdzībā minētajā lietā šajā apelācijas sūdzībā būtībā Tiesa tiek aicināta (no jauna) pārbaudīt, kā ir veidots mehānisms, kas tiek piemērots, lai atstātu spēkā Savienības ierobežojošos pasākumus saskaņā ar Kopējo nostāju 2001/931 un Regulu Nr. 2580/2001, kā arī dalībvalstu un trešo valstu lomu šajā sistēmā.

45. Minētajā sistēmā var nodalīt: pirmkārt, sākotnējo iekļaušanu sarakstā un, otrkārt, lēmumu atstāt personu, organizāciju vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā. Attiecībā uz pirmā veida lēmumu ar Kopējo nostāju 2001/931 ir noteikta procedūra, kas ir jāpiemēro Padomei, un informācija, uz kuru tai ir jāpamatojas. Šādi noteikumi netiek izklāstīti otra veida lēmumam. Šis otrais lēmums bija *Hamas* prasības priekšmets Vispārējā tiesā un tiek izskatīts šajā apelācijā.

46. Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā ir paredzēts tikai, ka ir regulāri jāatjaunina 2. panta 3. punkta sarakstā iekļauto personu vārdi un grupu nosaukumi, lai nodrošinātu pamatojumu vārdu un nosaukumu paturēšanai sarakstā. Galvenie jautājumi šajā apelācijas sūdzībā ir par to, kā Padome var noteikt, ka šāds pamatojums pastāv, un par ko Padomei attiecīgās personas vai grupas ir jāinformē.

47. No Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta izriet, ka, ja kādu personu vai grupu nav pamata paturēt šajā sarakstā, tad Padomei tās ir jāizslēdz vai “jāsvītro no saraksta”⁵⁸. Šajā ziņā netiek apstrīdēts, ka *Hamas* nav Padomei iesniegusi apsvērumus un pierādījumus, kas var ietekmēt iemeslus tās iekļaušanai 2. panta 3. punkta sarakstā un, iespējams, izraisīt tās izslēgšanu no saraksta. Cita veida

⁵⁸ Spriedums, 2011. gada 21. decembris, Francija/*People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 72. punkts.

ierobežojoša pasākuma kontekstā Tiesa ir nospriedusi, ka, ja šādi apsvērumi un pierādījumi tiek sniegti un tie tiek ņemti vērā, grozot kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā veiktas personas iekļaušanas sarakstā iemeslus, šim grozījumam tāpat ir jāparādās atbilstoši LESD pieņemtajā regulā⁵⁹.

48. Padome procesuālajos rakstos īpaši uzsver to, ka *Hamas* nekad nav apstrīdējusi nevienu valsts lēmumu, uz kuru bija pamatojusies Padome, vai Padomes regulas, ar kurām tā sākotnēji tika iekļauta un atstāta 2. panta 3. punkta sarakstā. Tomēr, manuprāt, Padomes regulas pārbaude ietver pārbaudi, vai Padome ir ievērojusi piemērojamos Savienības tiesību aktu noteikumus, tostarp Kopējā nostājā 2001/931 paredzētos nosacījumus un pamattiesības. Nekas šajos noteikumos minēto pārbaudi nepadara atkarīgu no tā, vai attiecīgā persona kompetentās iestādes lēmumu vispirms ir apstrīdējusi atbilstošajā valsts tiesā.

Pirmais apelācijas pamats

Ievads

49. Padomes pirmais apelācijas pamats būtībā attiecas uz to, vai pārskatīšanas kontekstā saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu tā var pamatoties uz publiski pieejamu informāciju.

50. Šis apelācijas pamats ir balstīts uz četriem argumentiem: pirmkārt, Vispārējā tiesa esot nepamatoti pieprasījusi Padomei regulāri norādīt jaunus iemeslus, kādēļ uz attiecīgo personu vēl arvien būtu jāattiecinā ierobežojošie pasākumi; otrkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdušies, noraidot Padomes praksi izmantot publiski pieejamu informāciju, treškārt, Vispārējā tiesa esot kļūdušies atzīstot, ka Padome pārskatīšanas Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta izpratnē nolūkā pati bija veikusi faktu konstatējumus, pamatojoties uz publiski pieejamu informāciju, un ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini atcēlusi apstrīdētos tiesību aktus, pamatojoties uz to, ka Padome bija atsaukusies uz publiski pieejamu informāciju.

51. Manuprāt, otrais un trešais arguments būtībā ir vienādi. Tādēļ izskatīšu tos kopā.

Vai Padomei ir regulāri jānorāda jauni iemesli, lai pamatotu, kāpēc grupai vēl arvien tiek piemēroti ierobežojoši pasākumi?

52. Padomes pirmais arguments, lai pamatotu tās pirmo apelācijas pamatu šajā lietā, atbilst pirmajam argumentam, ko tā ir izvirzījusi, pamatojot savu otro apelācijas pamatu lietā Padome/LTTE.

53. Tas, ko teicu, analizējot minēto pamatu savos secinājumos lietā Padome/LTTE, ir vienlīdz piemērojams šajā lietā⁶⁰. Manuprāt, no vienas puses, nevar būt negrozāma un stingra noteikuma, ar ko Padomei tiktu piešķirtas tiesības atstāt personu vai grupu 2. panta 3. punkts sarakstā tikai tad, ja ir pieņemti vai Padomei zināmi kompetento iestāžu lēmumi pēc sākotnējās vai iepriekšējās iekļaušanas sarakstā. No otras puses, sākotnējais(-ie) lēmums(-i), kas pamato sākotnējo iekļaušanu sarakstā, ne vienmēr būs pietiekams(-i) pārskatīšanas kontekstā. Ja Padome pieņem 1. panta 6. punkta lēmumu, nepamatojoties uz kompetentas iestādes jaunu lēmumu, tai ir jābūt pārliecinātai, ka kompetentās iestādes lēmums, ar kuru tā iepriekš pamatoja vai nu sākotnējo lēmumu, vai turpmāko lēmumu atstāt personu vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā, joprojām ir pietiekams pamats, lai pierādītu, ka joprojām pastāv motīvi to darīt.

59 Spriedums, 2016. gada 1. marts, *National Iranian Oil Company*/Padome, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 55. punkts.

60 Skat. manus secinājumus lietā C-599/14 P, 77.–92. punkts.

54. Tādējādi, pamatojoties uz faktiem un pierādījumiem, kas ir pamatā kompetentās iestādes agrākajam(-iem) lēmumam(-iem) (pat ja šie lēmumi pēc tam ir tikuši atcelti tādu iemeslu dēļ, kas neattiecas uz tiem faktiem un pierādījumiem, kuri attiecinās saistību ar terora aktiem vai darbībām⁶¹), Padomei ir jāpierāda, ka fakti un pierādījumi, uz kuriem bija balstīts vai balstīti (sākotnējais(-ie) vai agrākais(-ie)) kompetentās iestādes lēmums(-i) joprojām attaisno tās vērtējumu, ka attiecīgā persona vai grupa rada terorisma draudus un tāpēc preventīvi pasākumi ir pamatoti. No tā, ka kompetento iestāžu lēmumi noteikti ir saistīti ar faktiem, kas ir pastāvējuši pirms šiem lēmumiem, izriet, ka jo ilgāks ir laikposms starp šiem faktiem un šiem lēmumiem, no vienas puses, un jauno lēmumu atstāt personu vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā, no otras puses, jo svarīgāks ir Padomes pienākums rūpīgi pārbaudīt, vai pārskatīšanas brīdī Padomes secinājums joprojām ir pamatoti balstīts uz šo lēmumu un tā pamatā esošajiem faktiem⁶².

55. Ja minētais agrākais kompetentās iestādes lēmums ir ticis atjaunots vai pagarināts, Padomei ir jāpārbauda, uz kāda pamata tas ir darīts. No tā izriet, ka Padomes analīze nevar būt pilnīgi identiska analīzei, kas tika veikta, pieņemot agrāku lēmumu saskaņā ar 1. panta 6. punktu, pamatojoties uz to pašu kompetentas iestādes lēmumu. Ir jāņem vērā vismaz laika faktors. Tas ir jāatspoguļo arī pamatojumā.

56. Atbilstoši manai pārsūdzētā sprieduma interpretācijai Vispārējā tiesa *nekonstatēja*, ka Padomei ir regulāri jānorāda jauni iemesli, paskaidrojot, kāpēc tā ir nolēmusi atstāt personu vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā. Arī es neierosinu, ka Padomei tas būtu jā dara. Vispārējā tiesa drīzāk iebilda pret to, ka Padome sagatavoja vardarbīgu nodarījumu sarakstu, kas, šķiet, bija noteicošs Padomes lēmumam atstāt *Hamas* 2. panta 3. punkta sarakstā, apstrīdētajos tiesību aktos nepaskaidrojot, kas to motivēja uzskatīt šos nodarījumus par konstatētiem un pārbaudītiem ar kompetento iestāžu lēmumiem. Vispārējās tiesas izpratnē tā acīmredzot nevarēja būt attiecībā uz Apvienotās Karalistes un ASV 2001. gada lēmumiem, uz kuriem Padome pamatojās paziņojumā par iemesliem. Tas skaidri izriet no pārsūdzētā sprieduma 101.–112. punkta, kā arī 119. un 127. punkta. Pārsūdzētā sprieduma 133. punktā apkopots Vispārējās tiesas uzskats: tās izskatāmajos pamatojumos nebija nevienas atsauces ne uz vienu kompetentas iestādes lēmumu saistībā ar faktiskajiem apstākļiem, kurus Padome pārmet prasītājam.

57. Uzskatu, ka Vispārējā tiesa attiecīgi pamatoti secināja, ka, tā kā nebija neviena jauna vai cita kompetentas iestādes lēmuma, kas būtu pietiekams pamats apgalvot, ka pastāvēja motīvi *Hamas* iekļaušanai sarakstā, Padome nedrīkstēja pamatoties uz teroristisku uzbrukumu sarakstu, kurus, iespējams, bija veikusi minētā organizācija, ja šie fakti nebija norādīti kompetento iestāžu lēmumos.

58. Es vēlētos piebilst, ka Padome arī nevar pamatoties uz to, ka, tā kā grupas aizliegšana apgrūtinā šai grupai jaunu terora aktu veikšanu, kompetentas iestādes jaunu lēmumu pieņemšana saistībā ar šo grupu kļūst mazāk acīmredzama. Grupas aizliegšanas efektivitāte neatbrīvo Padomi no pienākuma nodrošināt, ka persona vai grupa tiek atstāta 2. panta 3. punkta sarakstā, pamatojoties uz kompetento iestāžu lēmumiem. Turklāt kompetentas iestādes lēmums, ar kuru tika pamatota sākotnējā iekļaušana sarakstā, joprojām var būt nozīmīgs turpmākajai iekļaušanai sarakstā ar nosacījumu, ka Padome konstatē, ka (un paskaidro, kāpēc) tas vēl arvien ir pietiekams pamats atzīt, ka pastāv ierobežojošo pasākumu piemērošanu pamatojošs risks⁶³.

59. Tāpēc es Padomes pirmo argumentu noraidu.

61 Tā bija spriedumā *Al-Aqsa*, 83.–90. punkts.

62 Attiecībā uz cita veida sankciju skat. pēc analogijas spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 156. punkts.

63 Skat. manus secinājumus lietā C-599/14 P, 77.–92. punkts.

Vai Padome, izlemjot atstāt grupu 2. panta 3. punkta sarakstā, var pamatoties uz informāciju no atklātiem avotiem?

60. Padomes otrais un trešais arguments, kas ir izvirzīti, lai pamatotu pirmo apelācijas pamatu, lielākoties atbilst otrajam argumentam, ko tā ir izvirzījusi, lai pamatotu otro apelācijas pamatu lietā Padome/LTTE. Secinājumos minētajā lietā (tur minēto iemeslu dēļ⁶⁴) secināju, ka Padome, izlemjot atstāt personu vai grupu 2. panta 3. punkta sarakstā, nedrīkst to pamatot ar motīviem, kas ir balstīti uz citur, nevis kompetento iestāžu lēmumos konstatētiem faktiem un pierādījumiem. Tāds pats secinājums un argumentācija piemērojama šeit.

61. Tāpēc es neredzu kļūdu pārsūdzētā sprieduma 110. punktā izklāstītajā Vispārējās tiesas sniegtajā Kopējās nostājas 2001/931 interpretācijā, saskaņā ar kuru par faktisko pamatu Padomes lēmumam par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā nevar tikt izmantota informācija, ko Padome ir ieguvusi no preses vai no interneta. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 121. punktā ir pareizi norādījusi, ka, ja Padomei tiktu ļauts tā rīkoties, tas izraisītu to, ka šī iestāde pildītu “kompetentās iestādes” Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē funkcijas. Tomēr, kā Vispārējā tiesa ir izskaidrojusi pārsūdzētā sprieduma 127. punktā, saskaņā ar divu līmeņu sistēmu katrs jauns terora akts, kuru Padome iekļauj savā pamatojumā, ir jāpārbauda un lēmums par to ir jāpieņem kompetentai iestādei.

62. Tāpēc es Padomes otro un trešo argumentu noraidu.

Vai Vispārējā tiesa apstrīdētos tiesību aktus atcēla pamatoti?

63. Padomes ceturtais arguments, lai pamatotu pirmo apelācijas pamatu, atbilst Padomes trešajam argumentam, ko tā ir izvirzījusi, pamatojot savu otro apelācijas pamatu, un otrajam argumentam, ko tā ir izvirzījusi, pamatojot savu trešo apelācijas pamatu lietā Padome/LTTE.

64. Savos secinājumos minētajā lietā⁶⁵ noraidīju loģiku, ar kādu ir pamatots Padomes arguments, ka, tā kā nevar ņemt vērā jaunākus nodarījumus, kas ir dokumentāri apstiprināti presē, faktiskā situācija nebija mainījies un tādējādi LTTE varēja tikt 2. panta 3. punkta sarakstā atstāta. Es paskaidroju, ka, pat ja nav cita vai jaunāka kompetentas iestādes lēmuma (kas attiecas uz citiem faktiem), Padomei tomēr ir jāpārbauda, vai, pamatojoties uz faktiem un pierādījumiem lēmumā, uz kuru tā pamatojās iepriekš, vēl arvien pastāv saistības ar terora aktiem risks un tāpēc pamatojums iekļaušanai sarakstā. Tas nozīmēja arī, ka Padomei vajadzēja paskaidrot, kāpēc Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums vēl arvien bija pietiekams pamats tās lēmumam arī turpmāk iekļaut LTTE sarakstā, un Vispārējai tiesai vajadzēja šo argumentu izskatīt. Vispārējās tiesas konstatējumi par to, vai Padome tā ir darījusi, bija Padomes trešā apelācijas pamata priekšmets lietā Padome/LTTE.

65. Tāpat es uzskatu šajā lietā.

66. Pirmkārt, Vispārējā tiesa apstrīdētos Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, atcēla, jo konstatēja, ka Padome ir pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 1. pantu un nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu⁶⁶.

67. Otrkārt, no tā, ka Padome nevarēja pamatoties uz pašas konstatētajiem faktiem, obligāti neizriet, ka tā tomēr varēja nolemt atstāt *Hamas* 2. panta 3. punkta sarakstā bez papildu pārbaudes. Kā jau minēju, apstākļos, kad nav cita vai jaunāka kompetentas institūcijas lēmuma (par citiem faktiem), Padomei tomēr ir jāpārbauda, vai, pamatojoties uz faktiem un pierādījumiem lēmumā, uz kuru tā pamatojās iepriekš, *turpina pastāvēt saistības ar terora aktiem risks* un tāpēc pamatojums iekļaušanai

64 Skat. manus secinājumus lietā C-599/14 P, 96.–107. punkts.

65 Skat. manus secinājumus lietā C-599/14 P, 109.–112. punkts.

66 Skat. pārsūdzētā sprieduma 137. un 141. punktu.

sarakstā⁶⁷. Tas nozīmē arī, ka Padomei vajadzēja paskaidrot, kāpēc valstu 2001. gada lēmumi Apvienotajā Karalistē un ASV vēl arvien bija pietiekams pamats Padomes lēmumam, un ka Vispārējai tiesai vajadzēja šo argumentu izskatīt. Tāpat kā spriedumā Padome/LTTE, Vispārējās tiesas konstatējumi par to, vai Padome tā ir darijusi, ir Padomes trešā apelācijas pamata priekšmets.

68. Tāpēc es Padomes ceturto argumentu noraidu.

Otrais apelācijas pamats

69. Padomes otrais apelācijas pamats ir par to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, nesecinot, ka ASV iestāžu lēmumi bija pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai sarakstā.

70. Atšķirībā no Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma lietā Padome/LTTE šajā lietā Vispārējā tiesa neizdarīja konstatējumus par to, vai trešās valsts lēmums var būt kompetentas iestādes lēmums Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē un, ja var, saskaņā ar kādiem nosacījumiem.

71. Manuprāt, pirmais, trešais un ceturtais arguments, kas ir izvirzīti, lai pamatotu šo apelācijas pamatu, ir jānoraida kā neefektīvi: Vispārējā tiesa gluži vienkārši nekonstatēja to, uz ko Padome atsauca kā uz kļūdu. Faktiski Vispārējā tiesa nekonstatēja, vai ASV administratīvās iestādes lēmums var būt lēmums Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē (pirmais arguments). Tas skaidri izriet no pārsūdzētā sprieduma 99. punkta, lasot to kopā ar 101. punktu. Un Vispārējā tiesa arī neveica konstatējumus par to, vai pamatoties uz šādu lēmumu varētu tikai atkarībā no tā, vai sarakstā iekļautā grupa atbilstoši ASV tiesību aktiem varēja apstrīdēt un faktiski apstrīdēja lēmumu par tās kā teroristiskas organizācijas iekļaušanu sarakstā (trešais un ceturtais arguments).

72. Padome arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot nepamatoti pieprasījusi tai zināt visus faktiskos apstākļus, uz kuru pamata *US Secretary of State* bija iekļāvis *Hamas* sarakstā (otrais arguments). Šajā ziņā tā pamatojas uz pārsūdzētā sprieduma 129.–132. punktu. Manuprāt, pārsūdzētais spriedums jāinterpretē citādi. Tā 129. punktā Vispārējā tiesa atkārtoja, ka, lai personai vai grupai piemērotu ierobežojošus pasākumus, ir jābūt faktiskam pamatam, kas ir aizgūts no kompetento iestāžu lēmumiem. Tas atbilst mērķim nodrošināt to, ka jebkura persona vai grupa tiek iekļauta 2. panta 3. punkta sarakstā tikai ar pietiekami pārliecinošu faktisko pamatojumu⁶⁸. 130. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka šī prasība ir piemērojama neatkarīgi no attiecīgās personas vai grupas rīcības. Tā norādīja arī uz nepieciešamību pamatojumā iekļaut kompetento valsts iestāžu lēmumus, ar ko ir faktiski izvērtēti un konstatēti terora akti, kurus Padome izmanto par savu lēmumu faktisko pamatu. Tas atbilst prasībai, ka Padomei ir jāpārbauda, vai kompetentās iestādes lēmums ir pietiekami precīzs, lai, pirmkārt, identificētu attiecīgo personu vai grupu, otrkārt, lai noteiktu iespējamo saikni (kā aprakstīts Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 2. punktā) starp attiecīgo personu vai grupu un terora aktiem, kā definēts Kopējās nostājas 1. panta 3. punktā⁶⁹. Attiecīgi 131. un 132. punkts respektīvi attiecas uz Vispārējās tiesas iepriekšējo secinājumu, ka Padome ir faktiski pamatojusies uz informāciju, ko tā bija ieguvusi pati, un pārbaudes tiesā apjomu.

73. Tāpēc uzskatu, ka šajos punktos nav nekāda pamatojuma viedoklim, ka Vispārējā tiesa būtu pieprasījusi Padomei zināt visus faktiskos apstākļus, uz kuru pamata ir pieņēmusi lēmumu kompetentā iestāde trešajā valstī. Faktiski, interpretējot tos kopsakarā ar citām pārsūdzētā sprieduma daļām (it īpaši 103., 106. un 110. punkts), kļūst skaidrs, ka Vispārējā tiesa ir tikai (un pamatoti) konstatējusi, ka Padome nevar pamatoties uz kompetentas iestādes lēmumu, nezinot patiesos iemeslus, ar kuriem šis

67 Skat. it īpaši manus secinājumus lietā C-599/14 P, 88. punkts.

68 Skat. arī manus secinājumus lietā C-599/14 P, 99. punkts un tajā minētā judikatūra.

69 Skat. arī manus secinājumus lietā C-599/14 P, 80. punkts un tajā minētā judikatūra.

lēmums ir ticis pamatots. Kā Vispārējā tiesa norādīja pārsūdzētā sprieduma 114. punktā, Padomei par vērtējuma faktisko pamatu ir jāpieņem lēmumi, kurus ir pieņēmušas kompetentas iestādes, kas ir ņēmušas vērā precīzus faktus un ir rīkojušās, pamatojoties uz šiem faktiem, iepriekš pārliedzinoties, ka šie fakti patiešām ir “terora akti” un ka attiecīgā grupa ir “grupa” Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.

74. Visbeidzot, manuprāt, ar Padomes piekto argumentu nevar tikt pamatots tās otrais apelācijas pamats, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot kļūdušies, nesecinot, ka ASV iestāžu lēmumi bija pietiekams pamats *Hamas* iekļaušanai sarakstā. Šis arguments attiecas uz Vispārējās tiesas loģikas iespējamajām sekām. Tomēr, kā jau paskaidroju, Padome ir nepareizi interpretējusi pārsūdzētā sprieduma attiecīgo daļu.

75. Katrā ziņā tas, ka kompetentās iestādes lēmums, kuru Padome izmanto kā pamatu, nav ticis apstrīdēts valsts tiesā, neatbrīvo Padomi no pienākuma saistībā ar pamatošanos uz šo lēmumu pārbaudīt, vai ir ievēroti attiecīgie Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. un 6. punkta nosacījumi, un norādīt pienācīgu pamatojumu.

76. Tāpēc es noraidu argumentus, kas pamato otro apelācijas pamatu.

Trešais apelācijas pamats

77. Padomes trešais apelācijas pamats ir par to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdušies, nesecinot, ka *Hamas* iekļaušana sarakstā varētu būt spēkā, pamatojoties uz Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojumu. Šis pamats atbilst trešajam apelācijas pamatam lietā Padome/*LTTE*.

78. Padomes pirmais arguments ir tāds, ka iepriekšējās lietās Vispārējā tiesa jau esot atzinusi, ka minētais rīkojums ir kompetentās iestādes lēmums Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Manuprāt, ar šo argumentu trešo apelācijas pamatu nevar pamatot. Vispārējā tiesa nav veikusi tiešus konstatējumus par šī lēmuma statusu. Tāpat tās pamatojums (ne tieši, ne netieši) neliecina par tās uzskatu, ka Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums *nav* kompetentas iestādes lēmums. Arī pārsūdzētā sprieduma 105. punkts saskaņā ar manu interpretāciju nav jāizprot tā, ka Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka šis rīkojums ir atcelts vai vairs nav aktuāls. Minētais punkts bija daļa no Vispārējās tiesas iztirzājuma par to, ka nav kompetento iestāžu lēmumu, kuros būtu izskatīti un konstatēti vardarbīgi nodarījumi, uz ko Padome bija pamatojusies attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada.

79. Padomes otrais arguments ir tāds, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, secinot, ka Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums nebija vai vairs nevarēja būt spēkā esošs lēmums Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, kā arī secinot, ka Padomei bija jābūt zināmiem visiem apstākļiem, kuri izraisīja minētā *Home Secretary* [iekšlietu ministra] rīkojuma pieņemšanu. Man šajā lietā ir tāda pati nostāja kā saistībā ar līdzvērtīgu argumentu lietā Padome/*LTTE*⁷⁰. Manuprāt, Vispārējā tiesa neko tādu nekonstatēja. Pārsūdzētā sprieduma 101. punktā atzīstot, ka vardarbīgu nodarījumu sarakstam attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada bija noteicoša loma, Padomei nosakot, vai bija lietderīgi atstāt *Hamas* 2. panta 3. punkta sarakstā, Vispārējā tiesa koncentrējās uz to, vai pamatojumā bija minēti kompetentās iestādes lēmumi, kuros būtu pārbaudīti šie fakti. Šādiem lēmumiem noteikti bija jābūt pieņemtiem vēlāk par šiem faktiem, un tāpēc Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums nekādā gadījumā nevarēja piederēt pie tiem. Turklāt jau esmu izskaidrojis, kāpēc uzskatu, ka Padome kļūdās, apgalvojot, ka Vispārējā tiesa ir pieprasījusi, lai Padome zinātu visus apstākļus, uz kuriem pamatojās kompetentās iestādes, aizliedzot *Hamas*⁷¹.

70 Skat. jo īpaši manus secinājumu lietā C-599/14 P, 116.–126. punkts.

71 Skat. šo secinājumu 73. punktu.

80. Ņemot vērā minēto, tāpat kā trešajā apelācijas pamatā lietā Padome/*LTTE*, Padomes trešajā apelācijas pamatā šajā lietā ir netieši norādīts, ka, konstatējot, ka Padome nevarēja pamatoties uz vardarbīgu nodarījumu sarakstu attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada, ja šie nodarījumi nebija pārbaudīti kompetento iestāžu lēmumos, Vispārējai tiesai tomēr būtu bijis jākonstatē, ka Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums (uz ASV lēmumu trešais apelācijas pamats neattiecas) ir apstrīdēto regulu pietiekams pamats.

81. Mana nostāja ir izklāstīta manos secinājumos lietā Padome/*LTTE*⁷². Tādējādi uzskatu, ka, lai gan Vispārējā tiesa atzina, ka Padomes paziņojumos par iemesliem Padomes tiesību aktiem, kas ir pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, ir atsauces uz sākotnējiem valsts lēmumiem (it īpaši Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums), tā konstatēja, ka Padome bija norādījusi tikai to, ka tie joprojām bija spēkā⁷³. Vispārējā tiesa no šī fakta neizdarīja nekādus skaidrus secinājumus. Tādējādi, lai gan Padome kļūdaini apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums nevarēja vai vairs nevarēja būt spēkā esošs kompetentās iestādes lēmums, ir mazāk skaidrs, vai Vispārējā tiesa šo jautājumu (kas tai bija skaidri uzdots, pamatojoties uz *Hamas* pamatiem, ar ko apgalvots, ka netika pietiekami ņemta vērā situācijas attīstība laika gaitā un netika izpildīts pienākums norādīt pamatojumu) faktiski ignorēja⁷⁴.

82. Piekritu Padomei, ka Vispārējai tiesai, konstatējot, ka daži no iemesliem nevarēja pamatot lēmumu par *Hamas* atstāšanu sarakstā un tāpēc būtu jāatceļ, turpinājumā bija skaidri jāizvērtē citi iemesli un jāpārbauda, vai vismaz viens no šiem iemesliem pats par sevi bija pietiekošs, lai pamatotu šo lēmumu⁷⁵. Apstrīdētās regulas varēja atcelt tikai tad, ja šie citi iemesli arī nebija pietiekoši precīzi un konkrēti, lai pamatotu iekļaušanu sarakstā. Tomēr Vispārējā tiesa šajā lietā šādus konstatējumus neveica. Vispārējās tiesas argumentācija būtībā bija ierobežota tikai ar faktu konstatēšanu, proti, ka Padome tikai minēja agrākos valsts lēmumus un paziņoja, ka tie joprojām esot spēkā. Tāpēc trešais pamats ir jāapstiprina un Vispārējās tiesas spriedums ir jāatceļ.

83. Par laimi, šajā lietā tiesvedības stadija ļauj Tiesai saskaņā ar Tiesas statūtu 61. panta pirmā punkta otro teikumu pieņemt galīgo spriedumu lietā. Ceturtā un sestā pamata kontekstā *Hamas* argumentēja, ka Padome ir vienkārši minējusi vairākus faktus un apgalvojusi, ka valsts lēmumi joprojām ir spēkā. Tā iebilda pret to, ka Padome esot nepietiekami ņēmusi vērā situācijas attīstību "laika gaitā". Tā apgalvoja arī, ka Padome nav norādījusi *Hamas* inkriminētus faktus, kas būtu konstatēti minētajos valsts lēmumos.

84. Citur šajos secinājumos un manos secinājumos lietā Padome/*LTTE* paskaidroju, kāpēc uzskatu par pamatotu Vispārējās tiesas secinājumu, ka Padome, izlemjot atstāt *Hamas* 2. panta 3. punkta sarakstā, nevarēja pamatoties (pamatojumā) uz jauno nodarījumu sarakstu, kas nebija izvērtēti un konstatēti ar kompetento iestāžu lēmumiem. Paliiek jautājums, vai apstrīdēto valsts noteikumu motīvos bija pietiekami norādīt vai nu to, ka sākotnējie kompetento iestāžu lēmumi (it īpaši Apvienotās Karalistes 2001. gada aizlieguma rīkojums) joprojām bija spēkā, vai ka bija pieņemts kompetentas iestādes lēmums (neko vairāk nepiebilstot).

85. Iemeslu dēļ, kurus jau paskaidroju, it īpaši savu secinājumu lietā Padome/*LTTE* 77.–91. punktā, uzskatu, ka ar to nepietiek. Tāpēc secinu, ka apstrīdētie tiesību akti šī iemesla dēļ ir jāatceļ⁷⁶. Šādos apstākļos citi *Hamas* pirmajā instancē izvirzītie pamati nav jāizskata.

72 Skat. manus secinājumus lietā C-599/14 P, 117.–123. punkts.

73 Pārsūdzētā sprieduma 103. punkts. Skat. arī 100. un 119. punktu.

74 Skat. pārsūdzētā sprieduma 79. un 80. punktu.

75 Spriedums, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 72. punkts un tajā minētā judikatūra.

76 Kītlā daži no šiem pasākumiem attiecas uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku, Tiesas kompetence to darīt ir pamatota ar LES 24. panta 1. punktu un LESD 275. panta otro daļu.

Piebilde

86. Gan *Hamas* prasība pirmajā instancē, gan šī Padomes apelācijas sūdzība būtībā attiecas uz procesu, nevis saturu. Izdarot savus secinājumus, apzināti atturos paust jebkādu viedokli par materiāltiesisko jautājumu, vai rīcība, kurā *Hamas* atzīta par vainojamu atbilstoši kompetento iestāžu lēmumos ietvertajam vērtējumam un konstatējumiem, attaisno šīs grupas un/vai ar to saistīto grupu iekļaušanu un/vai atstāšanu 2. panta 3. punkta sarakstā. Tāpēc šos secinājumus būtu jāinterpretē tā, ka tie ir saistīti vienīgi ar tiesiskuma, lietas taisnīgas izskatīšanas un tiesību uz aizstāvību ievērošanu.

Secinājumi

87. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai lemt šādi:

- apmierināt Eiropas Savienības Padomes apelācijas sūdzību;
- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-400/10;
- atcelt Padomes 2010. gada 12. jūlija Lēmumu 2010/386/KĀDP, 2011. gada 31. janvāra Lēmumu 2011/70/KĀDP un 2011. gada 18. jūlija Lēmumu 2011/430/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, Padomes 2011. gada 22. decembra Lēmumu 2011/872/KĀDP, 2012. gada 25. jūnija Lēmumu 2012/333/KĀDP, 2012. gada 10. decembra Lēmumu 2012/765/KĀDP, 2013. gada 25. jūlija Lēmumu 2013/395/KĀDP, 2014. gada 10. februāra Lēmumu 2014/72/KĀDP un 2014. gada 22. jūlija Lēmumu 2014/483/KĀDP, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, un ar ko atceļ attiecīgi Lēmumus 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 un 2014/72, ciktāl tie attiecas uz *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*);
- atcelt Padomes 2010. gada 12. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, 2011. gada 31. janvāra Īstenošanas regulu Nr. 83/2011, 2011. gada 18. jūlija Īstenošanas regulu Nr. 687/2011, 2011. gada 22. decembra Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011, 2012. gada 25. jūnija Īstenošanas regulu Nr. 542/2012, 2012. gada 10. decembra Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012, 2013. gada 25. jūlija Īstenošanas regulu Nr. 714/2013, 2014. gada 10. februāra Īstenošanas regulu Nr. 125/2014 un 2014. gada 22. jūlija Īstenošanas regulu Nr. 790/2014, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ attiecīgi Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1285/2009, Nr. 610/2010, Nr. 83/2011, Nr. 687/2011, Nr. 1375/2011, Nr. 542/2012, Nr. 1169/2012, Nr. 714/2013 un Nr. 125/2014, ciktāl tās attiecas uz *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*);
- atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 3. punktam un 184. panta 1. punktam piespriest Padomei segt savus un atlīdzināt divas trešdaļas no *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*) tiesāšanās izdevumiem apelācijas instancē;
- atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 3. punktam un 184. panta 1. punktam piespriest *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*) segt savus atlikušos tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē pašai;
- atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam un 184. panta 1. punktam piespriest Padomei segt savus un atlīdzināt *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*) tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un

- atbilstoši Tiesas Reglamenta 140. panta 1. punktam un 184. panta 1. punktam piespriest Francijas valdībai un Eiropas Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.
- i — Teksta 7. punktā pēc sākotnējās elektroniskās publikācijas ir veikti valodnieciski labojumi.